
Tuomas Anton

Ääretön matka

Pienoisromaani

***Omistettu
nuorten miesten,
Jannen ja Miron,
muistolle***

© 2009 Tuomas Anton

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-498-210-8

1.Osa

Moraali

Miksi minä olen täällä? Vain yksi elävä poika katselee ympärilleen. On maallisessa ajassa sunnuntai-iltapäivä. Minut vedetään välitilasta tänne, välitilaa kai voisi kutsua kiirastuleksi, tai vain helvetin tylsäksi hetkeksi ikuisuudessa. Se on tila, johon minä siirryn jokaisen tehtävän jälkeen.

- Kappas, kappas, kuka se siinä?

Vittumainen mentorini ikuinen virne kasvoillaan pamahtaa jostain tuntemattomasta viereeni.

- Lisää tehtäviä tulokkaalle, sitä meillä on jälleen tarjota. Hop, hop, käymme yhdessä tehtävään moiseen.

- Mitä tehtävää täällä on? Eihän täällä ole kuin nuori poika, joka hämillään viettää aikaansa leikkikentällä.

- No kuulepas, kuuletko sinä? Hah, onko vaikut putsattu? Röörit rassattu? Pam pam.

- Asiaan, kiitos. Huomaan äänensävyyni jo muuttuneen melkoisen kireäksi.

- No, no. Älä nyt leikistä suutu. Pientä huumoripoikasta vakavaan tilanteeseen. Katsopas tuota 10-vuotiasta poikaa, n. 5 minuutin päästä hän hirttäytyy tuohon leikkitelimestä roikkuvaan naruun.
- Ei vitussa, 10-kesän ikäinen pojanviikari, ei voi olla mahdollista.

Katson tarkasti poikaa, hänen murrosikänsä on jo alkanut. Kasvot ovat vielä pyöreät, mutta silti saavuttaneet jo osan tulevasta miehekkyydestään.

Pituutta pojalla on ikäisekseen paljon, jolloin hän antaa itsestään pari vuotta vanhemman vaikutelman. Silmät ovat surulliset, mutta silti niistä heijastuu uhmakkuus. Tämä poika on nähnyt ja kokenut muutakin kuin tasaista ja varmaa lapsuutta. Aataminomena on jo paisunut, voinen kuvitella hänen äänensä olevan miehekäs. Itse olin 10- vuotiaana aivan poikanen, en edes ajatellut kuolemaa, puhumattakaan itsemurhasta. Seuraamme opastajani kanssa pojan viimeisiä hetkiä. Hän ei itke, päätös on jo syntynyt aikoja sitten. Vaikuttaa siltä, että hän on jo vuosikausia tätä hautonut. Vaikea sanoa.

- Minä otan pojan vastaan sekä opastan eteenpäin, sanoo peikon näköinen opastajani kerrankin asiallisesti, mutta jatkaa kuitenkin toisella äänensävyllä:

- Sinä vähämielinen munatulkku siirryt pojan katseen suuntaan. Sinun ei tarvitse tehdä mitään, kunhan kuuntelet ja opit. Voi kuinka toivoisimme, että sinun raskas pääsi ottaisi jostain opikseen. Pam pam.

Joudun jälleen miettimään, että olenkohan kuitenkin Helvetissä, kun joudun tuota trollin vittuilua kuuntelemaan. Ehkä olen itse luonut hänet. Voi olla, että kuoleman jälkeen siirrytään oman elämän luomisen pariin, mutta miksi olisin luonut hänet kiusakseni? Kuten tuo poika tuolla leikkikentällä luo omaa elämäänsä tai pikemminkin sen loppua, niin myös minä eläessäni loin elämäni, mutta en vain sitä tajunnut.

Poika solmii näppärästi hirttosilmukan ja heittäytyy.

Heh, voisin nauraa partaani loputtomiin. Täytyykin käydä hakemassa peili ja katsoa onko parta kasvanut lisää. Oi, kuinka niitä kasvaa, kohta minulla on kunnon

risuparta ja sen jälkeen tytöt ovat sulaa vahaa käsissäni, ovathan he jo nytkin, mutta juuri oikean löytäminen on vaikeaa. Tarvitsen itsenikaltaisen älykkään ja kauniin naisen. En voi tyytyä vähempään.

Seuraan silmät pyöreinä tämän ruman ja etovan n. 20-vuotiaan miehen ajatuksenkulkua, hän on juuri hirttäytyneen pojan veli ja hän on saanut kuulla veljensä kuolemasta. Pelkään jo valmiiksi mitä seuraavaksi tuleman pitää.

Nyt hierot vähän silmiä, että näyttäisit itkeneeltä. On tärkeä saavuttaa itselleen kaikki edut. Saan kaikki rahat itselleni, äiti on taas pelkästään minua varten. Se pikkuinen ääliö ei enää ole minua ärsyttämässä. Voi kuinka voikin tuntua hyvältä, pikku paska on poissa. Eikä tarvinnut kuin vähän ohjata kohden itsemurhaa. Hah, yllättävää, että siitä säälittävästä otuksesta oli siihen.

No niin nyt vain menen niin sanotusti itkemään äitin viereen, samalla lohduttamaan. Olen niin erinomainen,

että on vaikeaa näyttää surulliselta. Tekisi mieli halata koko maailmaa. No niin nyt äitin luokse.

Ehkä tämän reissun opetus oli se, että ihmisiä on moneen, ehkä itse en elänytkään turmiollisesti, kun vertaa kuolleen pojan veljeen. On tärkeää arvostaa itseään, mutta kun tarve saada huomioita muilta haittaa toisten elämää, on jotain pielessä.

- Pam pam. Poika viety eteenpäin, sivulle tai johonkin muualle, mutta sinä pääsit seuraamaan pojan vastakohtaa. Eikö ole huomattavaa, että ns. hyveellisempi ja maailmalle hyödyllisempi luovuttaa ja pahuuden keittoa huomattavassa määrin nauttinut jää näkyvän maailman kiusaksi? Hah, niin se menee. Ehkä tuomitset tämän 10-vuotiaan, sehän olisi sopivaa teidän opetuksienne mukaan. Poika on saanut 2-vuotiaasta asti kestää niin fyysistä kuin varsinkin henkistä väkivaltaa isoveljensä taholta. Hän ei saanut puhua, hänen piti kuiskata. Jos hän oli jossain veljeään parempi, hänet piestiin. Ainoat tuet, jotka hänellä oli, oli hänen isänsä sekä muualla asuva siskonsa, kukaan muu ei välittänyt. Jos jäisimme

seuraamaan tilannetta, voisimme kohdata ihmisten
tyrmistyksen, miten 10- vuotias voi tappaa itsensä.
Hetken aikaa he työpaikoillaan ja kouluillaan paasaisivat
asiaa, kunnes se unohtuisi. Poikaa ei enää muistaisi
kukaan, mutta kuitenkin hän eli ja jätti jälkensä moneen,
vaikka ihmiset unohtavatkin.

2

Katselen kirjoja ympärilläni, annan katseeni seurata nimiluetteloa, joka muodostuu kirjarivistä, Platon, Aristoteles, Augustinus, Tuomas Akvinolainen, Hobbes, Hume, Kant, ja nimet senkun jatkuvat. En tiedä miksi nämä kirjat ovat luonani tässä kirotussa välitilassa. Tulisiko minun lukea näitä ns. suurien ajattelijoiden ajatuksia? Kieli on vaikeaa, enkä jaksa keskittyä jonkun muumion erittäin tylsiin pohdintoihin. Otetaan esim. Platon, yritin kouluaikoina hänen teoksiaan lukea. En ymmärtänyt mitä suurta niissä on, joutavaa dialogia, joka ei johda mihinkään. Suuri ideaoppikin on aivan älytön ja siitä johdettu valtiojärjestelmä filosofi-johtajineen on suoraan sanottuna vailla mieltä. Loppuun asti johdettua loogista päättelyä ei jaksa seurata, sillä se johtaa yleensä kärjistyksiin, jotka ovat joko täysin vieraita järjelle tai tunteelle eli vieraita inhimillisyydelle.

- Kas kas, pam pam, mieshän miettii kuin alakoululainen.

Ääretön matka on kertomus mahdollisuudesta kasvuun. Kirjan päähenkilö joutuu vastatuksiin oman itsensä kanssa. Väistykö ego pakon edestä?

Matka vie yksilön moraalien kautta kohden hulluutta, saavuttaen viimein käsityksen Maailmankaikkeudesta.

Miltä näyttää kuolemajälkeinen elämä? Onko elämä koulua? Mikä on elämän tarkoitus? Missä on Jumala? Onko ihminen moraalinen olento?

Kirjan päähenkilö joutuu kohtamaan matkallaan monia kysymyksiä, vaikeuksia ja vastoinkäymisiä.

BODTM
Books on Demand

www.bod.fi